

## Arrest

nr. 302 095 van 22 februari 2024  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X  
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR  
Rue Patenier 52  
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 29 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 juni 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 juni 2021 om internationale bescherming. Op 23 mei 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 mei 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*Volgens jouw verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je Pashtoun en soennitisch moslim. Je bent ongeveer 17 jaar oud en werd geboren in het dorp Kachara gelegen in het district Khewa in de provincie Nangarhar. Je ging nooit naar school maar wel een jaar naar de Koranles in de moskee in jouw dorp. Daarnaast hielp je je vader ook met zijn werk als landbouwer. Je oudere broer M. I. (...) werkte bij de lokale politie in Kande, een plaats op een uur of anderhalf uur rijden van jullie eigen dorp.*

*Drie dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan belde je broer om te zeggen dat hij van zijn werk naar huis ging komen. Toen jouw broer die avond niet thuiskwam belde je vader naar zijn commandant. Die zei dat hij je broer inderdaad toestemming gaf om te vertrekken en dat de taliban hem onderweg misschien meenam. De volgende ochtend ging je vader naar de commandant op de werkplaats van je broer en vroeg hij hem om hulp. De commandant zei echter dat hij niets kon doen en dat de taliban eender wie zou doden die iets zou proberen te ondernemen. Drie dagen later nam je moeder de koeien mee naar buiten om te eten en drinken en kwam er plots een talib op een motorfiets naar haar toe. Hij gaf haar twee brieven en zei dat ze haar oudste zoon hadden gevangen genomen omdat hij slavernij voor de buitenlanders deed, waarna hij weer wegging. Hierna kwam je moeder naar huis, huilend en van streek. Samen met je maternale oom, die ook bij jullie thuis was, bracht je vader de brieven naar de Malik (het dorpshoofd) om ze te laten lezen. In de brieven stond dat je oudere broer gevangen genomen werd door de taliban en dat jij eveneens aan hen moest gegeven worden, zo niet dan zouden ze jou doden. Je vader vroeg de Malik eveneens om hulp, maar hij zei ook dat hij niets kon doen. Vervolgens kwamen je vader en oom weer naar huis en besloten ze samen met je moeder dat je mee moest gaan naar het huis van je oom. Ze waren immers bang dat de taliban misschien een inval zouden doen 's nachts en jou zouden meenemen. Nadat je thuis nog at ging je samen met je vader en oom naar het huis van je oom gelegen op zo'n tien minuten te voet van het jouwe. Hierna keerde je vader terug naar je eigen huis. Drie dagen bleef je in het huis van je oom terwijl je vader, moeder, broers en zus je daar regelmatig bezochten. Ook ging je vader opnieuw naar de commandant van je broer om de brieven van de taliban te tonen. Tijdens die dagen kwam de taliban nog een keer naar je vader terwijl hij op zijn gronden in het dorp aan het werken was, en sloegen ze hierbij ook je jongere broer. Op de derde dag zeiden je vader en oom dat je het land moest verlaten. In de vroege ochtend kwam een chauffeur je ophalen bij het huis van je oom en bracht hij je per auto naar Jalalabad. Van daar werd je verder naar Kabul en vervolgens naar Nimroz gebracht. Via Pakistan en Iran reisde je op illegale wijze naar Turkije, waar je ongeveer 20 dagen bleef. Vervolgens ging je naar Griekenland van waaruit je anderhalve maand later via Macedonië en Servië naar Roemenië reisde. Daar ging je in een vrachtwagen die je rechtstreeks naar Duitsland bracht, waarna je per trein naar België kwam. Op 21 juni 2021, de dag van je aankomst, diende je je verzoek om internationale bescherming in.*

*Ter ondersteuning van dit verzoek leg je volgende kopieën of foto's van documenten neer: de taskara's van jezelf, je vader, je moeder, je broers en je zus, de twee dreigbrieven van de taliban, de badge of werkkaart van je broer bij de lokale politie, vier foto's van je broers tijdens zijn werk, een foto van jezelf samen met je oudere en jongere broer en een foto van jezelf samen met je oudere broer.*

#### *B. Motivering*

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.*

*Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De reden hiervoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaarde problemen met en vrees voor de taliban na de verklaarde ontvoering van je broer M. I. (...).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat jouw broer M. I. (...), die tewerkgesteld was bij de lokale politie, drie dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan werd ontvoerd door de taliban en sindsdien vermist is (CGVS p.7-8, 15). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Zo stelde je dat jouw vader na de verdwijning van jouw broer met diens commandant ging spreken, en dat deze op zijn beurt aangaf dat hij niets voor hem kon doen (CGVS p.16-17). Gevraagd wat je vader (nog) deed nadat hij de commandant van je broer had bezocht, zei je opvallend genoeg dat je vader niets deed, "wat anders moest hij gedaan hebben" (CGVS p.17). Het is echter bevreemdend dat je vader na de verdwijning van je broer louter met zijn commandant zou gaan spreken zijn en daarbuiten niets zou gedaan hebben, zoals bijvoorbeeld zelf naar je broer gaan zoeken of andere mensen aangesproken hebben. Ook nadat je vader een tweede keer naar de commandant ging en deze hem opnieuw zei dat hij hem niet kon helpen deed je vader volgens jou niets anders (CGVS p.20), hetgeen weinig aannemelijk is. Gevraagd of je vader, of misschien iemand anders, ook naar je broers heeft gezocht, verklaarde je dat je vader naar de Malik en de commandant ging en dat je familie daarnaast niemand anders kende (CGVS p.22). Het hoeft echter geen betoog dat om iemand te gaan zoeken je niemand hoeft te kennen, en dat heus ook onbekenden kunnen aangesproken worden in een poging om een verdwenen geliefde terug te vinden. Dat je vader dit niet deed, en je broer zelfs niet op andere plaatsen zocht (CGVS p.23), stelt de verdwijning van deze laatste minstens in vraag.

Een ander weinig geloofwaardig gegeven is de verklaring dat een talib je moeder drie dagen na de verdwijning van je broer zou benaderd hebben toen zij de koeien liet grazen vlakbij jullie huis. Jij en je vader waren destijds immers gewoon thuis (CGVS p.18), en jouw hele dorp was destijds in handen van de taliban (CGVS p.11). Dat een talib er in deze omstandigheden voor zou kiezen om je moeder te benaderen nog zonder eerst je vader of een andere man des huizes te proberen contacteren, is evenzeer twijfelachtig, net zoals het gegeven dat hij je moeder twee brieven tegelijkertijd overhandigde (CGVS p.15, 17). Gevraagd naar het verschil tussen deze twee brieven stelde je bovendien opvallend genoeg dit niet te weten omdat je het zelf niet kan lezen (CGVS p.22), een vaststelling die verder afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van jouw vrees. Hoewel nog aangenomen kan worden dat je vader of oom je in geval van een werkelijke dreiging destijds niet precies uitlegden wat het verschil tussen deze twee brieven was, dient te worden opgemerkt dat je intussen bijna twee jaren in België verblijft en hier op diverse manieren hulp kon verkrijgen wat betreft het lezen of vertalen van deze dreigementen die tenslotte aan jou gericht zijn en de kern van je asielaanslag beslaan. Daarenboven heb je regelmatig contact met je ouders via WhatsApp en had je ook hen na je aankomst in België meer informatie kunnen vragen over de bedreigingen in deze brieven. Dat je in deze context helemaal niets ondernam plaatst verdere vraagtekens naast de oprechtheid van je asielmotieven.

Voorts verklaarde je dat jouw vader meteen hierna, samen met je maternale oom die op dat ogenblik toevallig bij jullie thuis was, naar de Malik ging om deze brieven te laten lezen. Nadat de Malik aangaf dat de taliban in de brieven schreef dat ze jouw broer gevangen hadden en dat jij moest overgeleverd worden aan hen (CGVS p.18), kwamen je vader en oom terug naar jullie huis en werd er gezegd dat jij mee moest gaan naar het huis van je oom omdat de taliban misschien een raid zou uitvoeren en jou zou meenemen (CGVS p.19). Gevraagd wanneer je dan precies naar het huis van je oom ging stelde je evenwel dat je eerst nog je eten at thuis en daarna vertrok (CGVS p.19), hetgeen evenzeer opmerkelijk is in geval van een gegronde vrees voor vervolging. Nog frappanter is echter het gegeven dat het huis

van je maternale oom zich volgens jou op slechts tien minuten te voet van jouw eigen huis bevindt (CGVS p.19), en bijgevolg niet kan ingezien worden op welke manier je daar veel veiliger zou geweest zijn dan in je eigen huis. Meer nog, je vader vergezelde jou en je oom zelfs naar daar en keerde nadien terug naar zijn eigen huis (CGVS p.19), waardoor hij de taliban als het ware mogelijks naar het huis van je oom toe leidde. Gevraagd hoe het komt dat je vader je naar het huis van je oom vergezelde verklaarde je dat hij dit deed voor het geval dat er misschien iets zou gebeuren onderweg en dat het avond was (CGVS p.19), hetgeen echter bijzonder weinig steek houdt. Helemaal bizar is het gegeven dat je vader je nog meermaals bezocht in het huis van je oom gedurende de drie dagen dat je daar nog bleef, en zelfs je moeder, broers en zussen er ook op bezoek kwamen (CGVS p.20). Dat zij er niet voor de nacht bleven maar "slechts één of twee uren" kan hierbij geen verschoning bieden, daar zij op die manier (zoals eerder reeds werd opgemerkt) de taliban als het ware naar je toe leidden. Gevraagd om welke reden je familie terugkeerde naar hun eigen huis en bijvoorbeeld niet bij jou bleven in het huis van je maternale oom kon ook je antwoord op deze kwestie allesbehalve overtuigen. Zo verklaarde je dat als de taliban een raid zou uitvoeren (op je eigen huis) en zou zien dat daar niemand is, dat zij dan naar het huis van jouw maternale oom zouden komen (CGVS p.20). Dat je familie terug naar hun eigen huis keerde om te vermijden dat de taliban jou zou komen zoeken in het huis van je maternale oom, maar je tegelijkertijd wel meermaals kwam bezoeken in het huis van deze oom, slaat werkelijk nergens op.

Bovendien deed de taliban helemaal geen raid gedurende deze drie dagen dat je bij je oom verbleef (CGVS p.20), hetgeen de bewering dat zij op zoek waren naar jou verder ondermijnt. Dat ze je familie in die periode wel nog benaderd zou hebben (CGVS p.20) kan evenmin aangenomen worden. Zo zei je dat de taliban jouw vader lastig viel wanneer hij aan het werken was op zijn grond in het dorp en dat ze hierbij ook je jongere broer sloegen, iets wat je vernomen zou hebben toen je bij je oom verbleef (CGVS p.20-21). Indien de taliban echter werkelijk op zoek was naar jou, is het bijzonder onaannemelijk dat ze louter je vader benaderden op zijn gronden en noch je eigen huis noch het huis van je oom doorzochten. Gevraagd of je familie nog problemen kende na je vertrek, zijn ook je antwoorden in deze context noemenswaardig inconsistent. Zo stelde je enerzijds dat je familie je geen informatie geeft en je enkel zegt "wij zijn goed", en het je ook niet zouden zeggen als er iets gebeurt (CGVS p.26). Meteen hierna beweerde je echter dat de taliban na jouw vertrek een raid op jouw huis deden, en zelfs niet één raid maar twee of drie (CGVS p.26-27). Daarbij doet ook de inhoud van deze verklaring verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielmotieven. Het is immers niet alleen onbegrijpelijk maar ook onwaarschijnlijk dat de taliban verschillende dagen zou wachten om een dergelijke raid uit te voeren indien ze werkelijk op zoek waren naar jou, en dat ze dit verschillende maanden later (meer bepaald toen jij reeds in België was) vervolgens nog één of twee keren zouden herhalen (CGVS p.27).

Ook kan niet ingezien worden om welke reden de taliban jou zou viseren of geïnteresseerd zou zijn in jou. Ze hadden je broer (M. I. (...)) die voor de lokale politie werkte immers reeds gevangen genomen (CGVS p.18) en zelf kon je aldus nog weinig voor hen betekenen. Indien ze er gewoon op uit waren om je te vermoorden hadden ze hiertoe verschillende kansen toen je nog in Afghanistan was, waarbij louter kan vastgesteld worden dat ze die op geen enkele manier hebben benut. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat je aangaf dat je paternale tante in de stad Jalalabad leeft (CGVS p.12), waardoor het minstens vreemd is dat zowel jij als je familie niet naar haar huis zijn gevlucht, al was het maar tijdelijk. Je problemen en vertrek dateren immers van voor de algemene machtsovername door de taliban die plaatsvond in augustus 2021 (CGVS p.4). Je situeerde ze meer bepaald in de maand hout, oftewel maart 2021, een periode waarin steden zoals Jalalabad nog steeds als toevluchtsoord werden gebruikt voor degenen met ernstige problemen of vrees voor hun leven in hun eigen regio van herkomst. Daarbij verklaarde je dat je broers heden gewoon naar de Koranles in de moskee gaan (CGVS p.12), hetgeen evenzeer vraagtekens plaatst naast de problemen van jouw familie met de taliban. Je oudste broer is immers reeds veertien jaar oud (CGVS p.12) en zou net als jij vervolgd kunnen worden, hetgeen echter kennelijk vreemd genoeg niet aan de orde is.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen dat je broer ongeveer drie maanden voor je vertrek ontvoerd werd door de taliban (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d.13.05.2022 vraag 3.5), en niet drie dagen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde je dat je hoofd in die tijd helemaal niet werkte en dat je moe, uitgeput en nerveus was (CGVS p.27), hetgeen echter niet kan overtuigen. Daarenboven sprak je destijds over meerdere talibanstrijders die destijds bij je thuis langskwamen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d.13.05.2022 vraag 3.5), en niet één talibanstrijder die je moeder buiten op een motorfiets benaderde. Ook zei je destijds dat deze talibanstrijders, toen ze bij je thuis langskwamen, eisten dat je hen zou vervoegen (zie vragenlijst CGVS), terwijl je aan het CGVS dan weer duidelijk liet verstaan dat de talibanstrijder die je moeder benaderde niets over jou zei en enkel in de brieven vermeld werd dat jij

hen moest vervoegen (CGVS p.22). Verder sprak je bij de DVZ slechts over één dreigbrief (zie vragenlijst CGVS) en niet over twee brieven zoals heden (zie supra), en verklaarde je er dat je de dag na ontvangst van deze brief Afghanistan reeds verliet (zie vragenlijst CGVS) en niet pas drie dagen later (zie supra). Dergelijke inconsistenties kunnen de bedrieglijkheid van je asielmotieven alleen maar bevestigen, net zoals de vaststelling dat je op het ogenblik van het indienen van je verzoek om internationale bescherming helemaal niet vermeldde dat jij zelf bedreigd of gevisieerd werd door de taliban. Je gaf destijds immers aan dat je oudere broer voor de lokale politie werkte, vermist raakte en verschillende bedreigingen van de taliban kreeg (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling of NBMV d.d.21.06.2021 p.3), maar zei helemaal niets over je eigen problemen met de taliban en de dreigbrieven die je zou gekregen hebben. Integendeel, je stelde dat je vader heel oud is en dat je naar hier gestuurd bent om geld te verdienen en “omdat iedereen bedreigd werd” (zie Fiche NBMV p.3), hetgeen dan weer niet blijkt uit je huidige verklaringen. Bovendien liet je bij het invullen van deze fiche optekenen dat je broer M. I. (...) destijds reeds sinds twee jaar vermist was (zie Fiche NBMV p.2), terwijl je reis van Afghanistan naar België slechts vier maanden duurde (zie Fiche NBMV p.3, CGVS p.25). Bijgevolg zou je broer niet pas sinds drie dagen voor je vertrek maar reeds veel langer vermist zijn, wat wederom bevestigt dat dit niet de werkelijke aanleiding voor jouw vertrek was en de ongeloofwaardigheid van je asielrelaas nogmaals bevestigt.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging alsook de huidige situatie of de verblijfplaats van jouw broer toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich zou bevinden niet aan. Wat je eigen situatie betreft kan nog worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een mogelijks familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen moet ook besloten worden dat je niet aannemelijk maakte dat in geval van terugkeer naar Afghanistan in jouw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat je een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van je verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Eerst en vooral betreffen het allen kopieën of foto's waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Ten tweede kunnen de taskara's of Afgaanse identiteitsbewijzen van jezelf en je familie hooguit je Afgaanse nationaliteit, identiteit en eventuele regio van herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Voorts kunnen de badge of werkkaart van de lokale politie en de foto's van je broer (in uniform) tijdens zijn werk louter de tewerkstelling van deze persoon ondersteunen, maar vormen zij evenmin bewijs voor de door jou verklaarde problemen met de taliban. Daarbij dient wat betreft de badge of werkkaart van je broer en de brieven van de taliban te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van authentieke worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Afgaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. De twee foto's van jezelf samen met je broers hebben verder eveneens weinig meerwaarde. Het voorleggen van foto's met en/of documenten van bepaalde personen kan immers wel een indicatie geven van een zekere kennis of relatie, maar kan een exacte familieband nooit volledig aantonen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar

*zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

*In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

*Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.*

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na

de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan (district Khewa, provincie Nangarhar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een



*hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.*

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.*

*Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name*

een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.*

*U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.*

*Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.*

*Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.*

*Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van*

*subsidaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot bijna 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar de Koranles te zijn gegaan in Afghanistan en samen met uw vader aan landbouw gedaan te hebben (CGVS p.6). U bent in regelmatig contact met uw naaste familie (CGVS p.7) die nog steeds in hetzelfde huis in uw dorp woont (CGVS p.5). Ook uw grootouders, ooms en tantes leven nog in de regio (CGVS p.12-13). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*

## *2. Over de gegrondheid van het beroep*

### *2.1. Het verzoekschrift*

*In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 14, derde lid, d), van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: BuPo-verdrag), van artikel 24, eerste lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van "de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur" (verzoeker bedoelt allicht het zorgvuldigheidsbeginsel).*

*In een eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker als volgt in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing over zijn vrees "om gedood te worden door de Taliban":*

*"A.1. Wat betreft het werk van de broer van verzoeker als lid van het ANSF*

*Het feit dat de broer van verzoeker deel uitmaakte van het ASNF/lokale politie wordt door verweerster niet in vraag gesteld.*

*Dhr. H. (...) heeft alle vragen perfect beantwoord en legde verschillende documenten voor die het beroep van zijn broer bewezen. Hoewel verweerster aanhaalt dat er een risico bestaat dat de badge of werkkaart van de broer een vals document kan zijn, gaat ze, op basis van het relaas van de feiten van verzoeker, de job van de broer van verzoeker als politieagent niet in twijfel brengen.*

Moet erop gewezen worden dat verzoeker een risico loopt indien hij terug zou moeten terugkeren in Afghanistan door de functie van zijn broer als politieagent.

In het COI-verslag van 2022 kan men duidelijk lezen dat mensen die vroeger met de overheid waren, voornamelijk het doelwit zijn geworden van de Taliban:

"(...)".<sup>1</sup>

Sinds de Taliban de macht hebben overgenomen, zijn ze actief op zoek naar mensen die hebben samengewerkt met buitenlandse troepen en de Afghaanse autoriteiten, zoals aangegeven in het COI-verslag van 2022:

"(...)".

Het COI-verslag besluit dat de familieleden van mensen die met het buitenland hebben meegewerkt ook het risico lopen op ernstige vervolging.

In veel artikelen staat dat, na de machtsovername door de Taliban, de represailles tegen mensen die hebben gecollaboreerd, zijn toegenomen sinds de Taliban de macht hebben gegrepen.<sup>2</sup>

Zoals het bovengenoemde COI-verslag van 2022 duidelijk aangeeft, hebben deze problemen zich uitgebreid tot de familieleden van mensen die met buitenlanders en de autoriteiten hebben gecollaboreerd.

Een artikel van de vereniging ALJAZEERA dd. 7 juni 2021 gaat aangeven:

"(...)".<sup>3</sup>

Of nog de Commisaris van de VN voor de Mensenrechten:

"(...)".

"(...)".<sup>5</sup>

Bovendien zegt dhr. H. (...) dat de Taliban zijn familie na zijn vertrek niet met rust laten:

(...)

(CGVS verslag p. 26-27 op 30)

Wat opvallend is, is dat verweerster geweigerd heeft de vluchtelingenstatus toe te kennen aan verzoeker op basis van bepaalde details, zonder dat de job van de broer van verzoeker per se in twijfel gebracht wordt.

Verzoekster zal aangeven dat het relaas van verzoeker onaannemelijk is voor nagenoemde redenen, die niet als voldoende gegrond kunnen beschouwd worden om de toekenning van de vluchtelingenstatus te weigeren:

1. De vader van verzoeker zou onvoldoende stappen ondernomen hebben om zijn oudste zoon, die bij de lokale politie werkte, terug te vinden;

De vader van verzoeker heeft het politiehoofdkwartier en de politieleden/vrienden van de broer van verzoeker ondervraagd.

Zoals dit in België het geval zou geweest zijn, indien de politie aan iemand zegt dat hij niets zal/mag doen, wordt het moeilijk om nog andere uitwegen te zien. De vader van verzoeker heeft ook nog geprobeerd bij de Malik om hulp te krijgen, maar deze zei dat hij niets kon/mocht doen.

(...)

(CGVS, verslag p. 16-17 op 30)

(...)

(CGVS, verslag p. 22-23 op 30)

Er kan aan de vader van dhr. H. (...) niet verweten worden dat hij onbekenden niet ondervraagd heeft. Wat zouden die mensen meer kunnen gedaan hebben dan de politie zelf of een dorpsouder?

2. Een Taliban zou de moeder van verzoeker nooit benaderd hebben zonder een andere man (vader of oom) eerst proberen te contacteren;

De moeder van verzoeker was blijkbaar de enige persoon die buitenshuis was. Zij was de eerste zichtbare persoon voor de Taliban. Er bestaat dus geen specifieke reden waarom ze niet aangesproken zou worden.

3. Het feit dat verzoeker het verschil tussen de twee brieven niet kent en sinds zijn aankomst in België niet de moeite gedaan heeft om zich te informeren over het verschil;

Dit kan niet verweten worden aan verzoeker. Hij wist wat er in de brieven geschreven stond. Dit zou in principe voldoende moeten zijn. Hij kon er niet automatisch van uitgaan dat verweerster vragen ging stellen over het verschil tussen de twee brieven. Verzoeker heeft kopieën van de brieven voorgelegd en kent daar de inhoud van. Iedere persoon, geplaatst in dezelfde omstandigheden, zou deze vraag aan zijn ouders niet gesteld hebben, want hij zou niet logisch kunnen denken dat deze vraag hem gesteld zou worden. Voorts is die informatie ook moeilijk verkrijgbaar, gelet op het feit dat verzoeker en zijn hele familie niet kunnen lezen of schrijven.

(...)

(CGVS verslag p. 19 op 30)

De inhoud van de brieven zullen zelfs niet betwist worden, want verzoeker is altijd volledig en constant geweest in zijn antwoorden.

4. Volgens verweerster was het niet veiliger voor verzoeker om bij de oom, die 10 minuten te voet van bij verzoeker leeft, te verblijven. Ze vond het ook niet logisch dat zijn familie hem bij zijn oom kwam bezoeken.

Verzoeker ging in ieder geval niet thuis blijven en moest zich verstoppen van de Taliban. Het is ook logisch dat de ouders van verzoeker wensten dat hij zich bij een familielid verborg, en niet bij een onbekende.

Bovendien had verzoeker blijkbaar meerdere familieleden in het dorp. Het maakt dus niets uit dat hij bij zijn maternale oom i.p.v. zijn paternale oom of maternale tantes verbleven is.

(...)

(CGVS, verslag p. 12-13 op 30)

Het feit dat zijn ouders ervoor gekozen hebben om hem bij zijn maternale oom te zetten i.p.v. een ander familielid is niet onlogisch. Er bestaat ook geen zekerheid dat de Taliban de oom van dhr. H. (...) kenden.

Uiteindelijk kunnen de Taliban de activiteiten van iedereen niet controleren en dus de bezoeken van de familieleden aan verzoeker zeker ook niet.

5. Verweerster zal aanhalen dat het onaannemelijk is dat gedurende de drie dagen, tussen de afgifte van de twee brieven en het vertrek van dhr. H. (...), de Taliban de vader van verzoeker louter benaderd hebben. Ze vindt het ook raar dat verzoeker zich tegenspreekt m.b.t. de raids die op het huis van de familie werden uitgevoerd.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat nu, in 2023, zijn familie hem zegt "we zijn goed". Uiteraard, wanneer hij aankwam in juni 2021, twee jaar geleden, waren er nog aanslagen op de familie en hij werd daar op de hoogte gebracht.

Er kan aan de familie van verzoeker niet verweten worden dat zij nu wensen dat hun zoon zich geen zorgen meer maakt over zijn familie en zijn leven rustig in Europa kan leiden.

De Taliban waren nog steeds op zoek naar verzoeker in 2021, dit is de reden waarom zij nog meerdere keren naar zijn huis gekomen zijn.

6. Verweerster begrijpt niet waarom verzoeker niet naar zijn tante in Jalalabad is geweest. Zoals dit eerder in punt 4 aangehaald werd, is het niet onlogisch dat de ouders van verzoeker ervoor gekozen hebben om hem bij zijn maternale oom te zetten i.p.v. een ander familielid. Hij is daar immers maar 3 dagen verborgen gebleven en er was blijkbaar nog geen concreet plan om verzoeker naar het buitenland te sturen. Jalalabad is veel te ver indien er nog geen concreet plan was.

7. Verder gaat verweerster bepaalde kleine tegenstrijdigheden benadrukken, maar die in feite niet van groot belang zijn. Ze kunnen de versie van de feiten van verzoeker niet in twijfel brengen, laat staan de weigering tot de vluchtelingenstatus verantwoord (meerdere talibanstrijders vs één talibanstrijder, één dreigbrief vs twee dreigbrieven, enz.).

8. Uiteindelijk zal verweerster de geloofwaardigheid van de familieband van de broer van verzoeker met deze laatste in vraag stellen evenals de documenten die haar voorgebracht werden.

Verzoeker heeft degelijk documenten neergelegd, die het bewijs leveren dat zijn broer als politieagent werkte. Verweerster weet terecht dat het zeer moeilijk is voor families in Afghanistan om originele documenten door te sturen naar België. Alhoewel verzoeker de authenticiteit van deze documenten niet zou kunnen bewijzen, toch heeft hij zijn best gedaan om de nodige papieren op het onderhoud te brengen en moeten deze in acht genomen worden. Er kan niet simpelweg worden afgeleid dat ze vals zijn op het beweerd motief van verweerster dat "de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief is" (p. 4 op 9 beslissing CGVS).

Moet in acht genomen worden dat verzoeker niet één maar meerdere documenten gebracht heeft, die zijn familieband met zijn broer kunnen bewijzen, nl. meerder foto's van hem of van verzoeker samen met hem, evenals de badge van de broer.

Hij heeft dus voldoende bewijs gebracht om aan te tonen dat de job van de broer van verzoeker als politieagent tot gevolg heeft dat hij gevaar oploopt indien hij terug zou moeten keren naar Afghanistan.

A.2. Wat betreft de vrees om aangeworven te worden door de Taliban

Verweerster gaat dit deel enkel betwisten op basis van het feit dat ze niet inziet waarom de Taliban in verzoeker geïnteresseerd zouden zijn.

In zijn interview legde dhr. H. (...) duidelijk uit dat er in zijn regio, voor de machtsovername door de Taliban, vaak conflicten waren tussen de Taliban en de regering:

(...)

(CGVS, verslag p. 29-30 op 30)

In deze context is het dus helemaal niet onverwacht dat de Taliban ernaar streefden verzoeker te rekruteren om hun mankracht te vergroten.

In zijn publicatie "Recruitment by armed groups" meldt het EASO dat het rekruteren van minderjarigen veel voorkomt in Afghanistan, door nl. een druk uit te oefenen op de familie:

« (...) »<sup>6</sup>.

*Uiteindelijk, kan de rekrutering van dhr. H. (...) ook gebaseerd zijn op het feit dat ze hem willen gebruiken als voorbeeld, als een straf voor het feit dat de broer van verzoeker voor de regering werkte.*

*Taliban maken meer en meer gebruik van jonge kinderen om zich te laten ontploffen.*

*Human Rights Watch zal in zijn verslag dd. 20 september 2021 aangeven dat:*

*"(...)"<sup>7</sup>*

*Het is dus helemaal niet onwaarschijnlijk dat de Taliban proberen om verzoeker te rekruteren.*

*De beoordeling van verweester m.b.t. de feiten uiteengezet door verzoeker lijkt bijgevolg enkel te berusten op een louter gevoel, dat zij niet met concrete bewijzen kan onderbouwen.*

*Aldus schendt haar beslissing kennelijk de vereisten van artikel 48/6, lid 5, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur, aangezien zij onvoldoende nauwkeurig is geweest in de beoordeling van de relevante feiten om een beslissing te nemen.*

*Het beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich zorgvuldig moet informeren alvorens haar beslissingen te nemen en haar beslissingen naar behoren moet motiveren. De grondigheid waarmee de administratie de relevante feiten moet onderzoeken en beoordelen, wordt reeds lang door de Raad van State erkend: "(...)" (C.E. 23 februari 1966, nr. 58.328); zij moet "een volledig en specifiek onderzoek van de gegevens van de zaak verrichten alvorens een beslissing te nemen" (CE 31 mei 1979, nr. 19.671).*

*Het feit dat verzoeker bovendien minderjarig is, brengt extra verplichtingen met zich mee.*

*De plicht tot behoorlijk bestuur, voorzorg en zorgvuldigheid wordt immers versterkt ten aanzien van een kind.*

*Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten, punt 2, moet in aanmerking worden genomen: "(...)"*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM-arrest van 2 augustus 2001, Boultif tegen Zwitserland; EHRM-arrest van 15 juli 2003, Mokrani tegen Frankrijk, §§ 30 en 31; EHRM-arrest van 17 april 2014, Paposhvili tegen België, par. 141) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 159 65 van 19.12.2015; RvV nr. 143 483 van 16.04.2015; RvV nr. 37 703 van 28.01.2010; RvV nr. 139 703 van 28.01.2010; RvV nr. 143 483 van 16.04.2015). 01.2010; RvV nr. 139 759 van 26.02.2015; RvV nr. 112 862 van 25.10.2013; RvV nr. 31 274 van 8.09.2009) hebben al meermaals de gelegenheid gehad om erop te wijzen dat een "zo rigoureuze mogelijke" analyse vereist is wanneer het recht op een privé- en gezinsleven, met inbegrip van het belang van een kind, op het spel staat. Dit is een "verhoogde" zorgplicht.*

*In een arrest van 08 november 2016 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze rechtspraak herhaald en het cruciale gewicht van het belang van het kind in kwestie en het belang van een zorgvuldige analyse van de gevolgen van de beslissingen die ten aanzien van hem door de autoriteiten en rechtbanken worden genomen, bevestigd, die uitdrukkelijk in de schriftelijke motivering moet worden vermeld, wat in dit geval ontbreekt (EHRM, EL GHATET tegen Zwitserland).*

*Het beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de overheid zich zorgvuldig moet informeren voordat ze haar beslissingen neemt en dat ze haar beslissingen naar behoren moet motiveren. De grondigheid waarmee de administratie de relevante feiten moet onderzoeken en beoordelen, wordt reeds lang door de Raad van State erkend: "alvorens een beslissing te nemen, moet zij alle relevante gegevens van de zaak verzamelen en zorgvuldig onderzoeken, teneinde met volledige kennis van zaken een beslissing te nemen" (RvS. 23 februari 1966, nr. 58.328); zij moet "een volledig en specifiek onderzoek van de gegevens van de zaak uitvoeren alvorens een beslissing te nemen" (RvS 31 mei 1979, nr. 19.671).*

*Als er echter twijfel blijft bestaan over de juistheid van de aangevoerde feiten, schrijft artikel 48/6 §4 van de wet van 15 december 1980 de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel voor, onder de volgende voorwaarden:*

*(...)*

*In het onderhavige geval heeft de verzoeker, gelet op de bovenstaande elementen, aan deze vijf voorwaarden voldaan.*

*Ook moet rekening worden gehouden met de jonge leeftijd van de verzoeker ten tijde van de gebeurtenissen (14 jaar oud). EASO wijst er in zijn praktische gids voor de beoordeling van bewijsmateriaal op dat "de verklaringen van een kind onsamenhangend kunnen zijn, onduidelijke uitdrukkingen kunnen bevatten of verklaringen die zij hebben gehoord van volwassenen die met hen reisden of van hun familieleden, etc. (...) Leeftijd is een relevante factor zowel op het moment dat de verklaringen worden afgelegd als op het moment dat de gebeurtenis plaatsvond".*

*Artikel 20, lid 3, van de Richtlijn 2011/95/EU stelt:*

*"(...)"*

*Volgens het Koninklijk Besluit dat de procedure voor het CGVS vastlegt, is het de verantwoordelijkheid van het CGVS om rekening te houden met deze kwetsbaarheid.*

*In zijn richtlijnen over aanvragen van minderjarigen voor internationale bescherming wijst de UNHCR op de moeilijkheden die kinderen ondervinden wanneer ze hun verhaal onder woorden proberen te brengen en dringt erop aan dat het begrip "voordeel van de twijfel" ruim moet worden toegepast in het geval van een asielaanvraag van een minderjarige.*

« (...) »

Vrije vertaling:

"(...)"

In een tweede middelonderdeel benadrukt verzoeker zijn vrees om vervolgd te worden wegens verwestering. Hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting waarbij hij achtereenvolgens ingaat op de daden en redenen van vervolging in deze context. Ten slotte wijst hij erop dat hij sinds juni 2021 in België is, dat hij pas 15 jaar was toen hij hier aankwam, dat hij zijn land op jonge leeftijd (14 jaar) verliet waardoor zijn ontwikkeling en identiteit nu beïnvloed zijn door zijn leven in België en dat hij nu sinds twee jaar in België leeft en er lessen volgt. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zelfs niet de moeite heeft gedaan om hem te ondervragen over zijn leven in België terwijl hij zich hier volledig geïntegreerd voelt. Omwille hiervan meent verzoeker dat er geen twijfel is dat hij *"het risico loopt bij terugkeer schade aan zijn leven toe te brengen of onmenselijk en vernederende behandelingen te moeten ondergaan wegens zijn werkelijke overtuigingen en/of degenen die hem zouden kunnen worden toegeschreven als gevolg van zijn verwestering"*.

In een derde middelonderdeel vraagt verzoeker om hem louter ondergeschikt subsidiaire bescherming toe te kennen. Hij gaat hierbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en benadrukt dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie is om vast te stellen dat deze veiligheidssituatie gestabiliseerd is. Vervolgens gaat hij in op de toepasselijkheid van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het licht van de *"ongekende humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan"*. Hij voert daarbij een uitgebreid betoog over de humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan en de verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis en stelt over de situatie van zijn familie het volgende:

*"De herkomst van dhr. H. (...) wordt niet door tegenpartij betwist.*

*Hij komt uit de provincie van Nangahar en van het district van KHEWA.*

*De humanitaire situatie in de provincie Nangarhar is echt problematisch op meerdere aspecten :*

*- Op gebied van de hongersnood:*

*- "(...)"<sup>84</sup>*

*"(...)"<sup>85</sup>*

*"(...)"<sup>86</sup>*

*"(...)"<sup>87</sup>*

*- Op sanitair gebied:*

*"(...)"<sup>88</sup>*

*"(...)"<sup>89</sup>*

*- Op gebied van huisvesting : "(...)"<sup>90</sup>*

*- Op securitair gebied: zoals uitgelegd in deel C, Nangahar is een streek die heel sterk getroffen is door willekeurige geweldplegingen.*

*De conflicten gaan erdoor, wegens de aanwezigheid van Daesh in de streek.*

*Recente artikels vermelden dit:*

*"(...)"<sup>91</sup>*

*"(...)"<sup>92</sup>*

*De aanwezigheid van Daesh in de streek blijft sinds talrijke jaren voortduren. B. (...) legt heel duidelijk hun aanwezigheid in zijn streek, in het kader van zijn verhoor uit.*

*Zo, gezien deze elementen, bestaat er geen twijfel dat de streek waaruit verzoeker afkomstig is, heel sterk aan een humanitaire crisis lijdt.*

*In het kader van haar beslissing, onderzoekt tegenpartij de humanitaire situatie van B. (...) in geval van een terugkeer naar zijn streek helemaal niet, en verzwijgt helemaal de hierboven aangehaalde elementen, die nochtans heel relevant zijn (zowel persoonlijk als met de provincie gebonden).*

*Hier opnieuw is deze houding niet denkbaar gezien de ouderdom van B. (...) en de rechtspraak van de rechtsmacht alhier wat het examen van de situatie in Afghanistan betreft."*

Verzoeker stelt verder in dit middelonderdeel dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van



13 mei 1955 (hierna: EVRM), leidt en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

## 2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 november 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

### 2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 14, derde lid, d), van het BuPo-verdrag en van artikel 24, eerste lid, van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

### 2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met en vrees voor de taliban na de ontvoering van zijn broer, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

#### 2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband citeert hij ook uit de Nansen Note “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*” van 23 juni 2022, waarin wordt gesteld dat er meer gewicht dient te worden toegekend aan de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 28 november 2023 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

*“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting over de *Fact Finding Mission* de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

### 2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban, die zijn broer die tewerkgesteld was bij de Afghaanse lokale politie zouden hebben ontvoerd. De taliban zouden zijn moeder twee brieven hebben gegeven waarin stond dat verzoeker eveneens aan hen moest worden gegeven en dat ze hem anders zouden doden.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de adjunct-commissaris de verdwijning van verzoekers broer om de volgende redenen in vraag:

*“Zo stelde je dat jouw vader na de verdwijning van jouw broer met diens commandant ging spreken, en dat deze op zijn beurt aangaf dat hij niets voor hem kon doen (CGVS p.16-17). Gevraagd wat je vader (nog) deed nadat hij de commandant van je broer had bezocht, zei je opvallend genoeg dat je vader niets deed, “wat anders moest hij gedaan hebben” (CGVS p.17). Het is echter bevreemdend dat je vader na de verdwijning van je broer louter met zijn commandant zou gaan spreken zijn en daarbuiten niets zou gedaan hebben, zoals bijvoorbeeld zelf naar je broer gaan zoeken of andere mensen*

*aangesproken hebben. Ook nadat je vader een tweede keer naar de commandant ging en deze hem opnieuw zei dat hij hem niet kon helpen deed je vader volgens jou niets anders (CGVS p.20), hetgeen weinig aannemelijk is. Gevraagd of je vader, of misschien iemand anders, ook naar je broers heeft gezocht, verklaarde je dat je vader naar de Malik en de commandant ging en dat je familie daarnaast niemand anders kende (CGVS p.22). Het hoeft echter geen betoog dat om iemand te gaan zoeken je niemand hoeft te kennen, en dat heus ook onbekenden kunnen aangesproken worden in een poging om een verdwenen geliefde terug te vinden. Dat je vader dit niet deed, en je broer zelfs niet op andere plaatsen zocht (CGVS p.23), stelt de verdwijning van deze laatste minstens in vraag.”*

Verzoeker betoogt dat zijn vader het politiehoofdkwartier en de politieleden en vrienden van zijn broer heeft ondervraagd, doch in de stukken van het administratief dossier kan nergens worden gelezen dat zijn vader vrienden van zijn broer heeft ondervraagd in verband met diens ontvoering. In tegendeel, gevraagd of zijn familie misschien contact had opgenomen met collega's van zijn broer, antwoordde verzoeker ontkennend. Daarnaast verklaarde verzoeker dat zijn vader, wanneer hij naar de commandant ging, het daar ook vroeg aan zijn vrienden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Dat zijn vader ook de vrienden van zijn broer zou hebben ondervraagd, is dan ook een loutere bewering (*post factum*) die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Voorts beperkt verzoeker zich louter tot het vergoelijken van het gegeven dat zijn vader niet meer inspanningen heeft gedaan om zijn broer terug te vinden. Hiermee doet hij evenwel geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen.

Daarbij komt nog het volgende:

*“Een ander weinig geloofwaardig gegeven is de verklaring dat een talib je moeder drie dagen na de verdwijning van je broer zou benaderd hebben toen zij de koeien liet grazen vlakbij jullie huis. Jij en je vader waren destijds immers gewoon thuis (CGVS p.18), en jouw hele dorp was destijds in handen van de taliban (CGVS p.11). Dat een talib er in deze omstandigheden voor zou kiezen om je moeder te benaderen nog zonder eerst je vader of een andere man des huizes te proberen contacteren, is evenzeer twijfelachtig, net zoals het gegeven dat hij je moeder twee brieven tegelijkertijd overhandigde (CGVS p.15, 17). Gevraagd naar het verschil tussen deze twee brieven stelde je bovendien opvallend genoeg dit niet te weten omdat je het zelf niet kan lezen (CGVS p.22), een vaststelling die verder afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van jouw vrees. Hoewel nog aangenomen kan worden dat je vader of oom je in geval van een werkelijke dreiging destijds niet precies uitlegden wat het verschil tussen deze twee brieven was, dient te worden opgemerkt dat je intussen bijna twee jaren in België verblijft en hier op diverse manieren hulp kon verkrijgen wat betreft het lezen of vertalen van deze dreigementen die tenslotte aan jou gericht zijn en de kern van je asielrelaas beslaan. Daarenboven heb je regelmatig contact met je ouders via WhatsApp en had je ook hen na je aankomst in België meer informatie kunnen vragen over de bedreigingen in deze brieven. Dat je in deze context helemaal niets ondernam plaatst verdere vraagtekens naast de oprechtheid van je asielmotieven.”*

Door er louter op te wijzen dat zijn moeder blijkbaar de enige persoon was die buitenshuis was en dus de eerste zichtbare persoon voor de taliban was, verklaart verzoeker nog niet afdoende waarom de taliban niet hem of zijn vader, die toen gewoon thuis waren, benaderden. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met en vrees voor de taliban na de ontvoering van zijn broer.

Waar verzoeker meent dat hem niet kan worden verweten dat hij het verschil niet kende tussen de twee brieven die de taliban aan zijn moeder gaven en dat het voldoende zou moeten zijn dat hij wist wat in de brieven geschreven stond, wijst de Raad erop dat van verzoekers om internationale bescherming wordt verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas en dus dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van stavingstukken die zij neerleggen. Dat verzoeker tussen twee brieven van de taliban, die hij aan de asielinstanties overlegt om een element van zijn asielrelaas te staven, het verschil niet kent wat betreft de inhoud ervan, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees. De loutere bewering dat deze informatie moeilijk verkrijgbaar is, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker verbleef op het moment van zijn persoonlijk onderhoud al bijna twee jaar in België, zodat kan worden aangenomen dat hij geruim de tijd heeft gehad om hulp te vinden voor het lezen van de documenten die hij voor het staven van zijn asielrelaas dermate belangrijk acht dat hij deze aan de Belgische asielinstanties voorlegt.

Ook de volgende vaststellingen en overwegingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen:

*“Voorts verklaarde je dat jouw vader meteen hierna, samen met je maternale oom die op dat ogenblik toevallig bij jullie thuis was, naar de Malik ging om deze brieven te laten lezen. Nadat de Malik aangaf dat de taliban in de brieven schreef dat ze jouw broer gevangen hadden en dat jij moest overgeleverd worden aan hen (CGVS p.18), kwamen je vader en oom terug naar jullie huis en werd er gezegd dat jij mee moest gaan naar het huis van je oom omdat de taliban misschien een raid zou uitvoeren en jou zou meenemen (CGVS p.19). Gevraagd wanneer je dan precies naar het huis van je oom ging stelde je evenwel dat je eerst nog je eten at thuis en daarna vertrok (CGVS p.19), hetgeen evenzeer opmerkelijk is in geval van een gegronde vrees voor vervolging. Nog frappanter is echter het gegeven dat het huis van je maternale oom zich volgens jou op slechts tien minuten te voet van jouw eigen huis bevindt (CGVS p.19), en bijgevolg niet kan ingezien worden op welke manier je daar veel veiliger zou geweest zijn dan in je eigen huis. Meer nog, je vader vergezelde jou en je oom zelfs naar daar en keerde nadien terug naar zijn eigen huis (CGVS p.19), waardoor hij de taliban als het ware mogelijks naar het huis van je oom toe leidde. Gevraagd hoe het komt dat je vader je naar het huis van je oom vergezelde verklaarde je dat hij dit deed voor het geval dat er misschien iets zou gebeuren onderweg en dat het avond was (CGVS p.19), hetgeen echter bijzonder weinig steek houdt. Helemaal bizar is het gegeven dat je vader je nog meermaals bezocht in het huis van je oom gedurende de drie dagen dat je daar nog bleef, en zelfs je moeder, broers en zussen er ook op bezoek kwamen (CGVS p.20). Dat zij er niet voor de nacht bleven maar “slechts één of twee uren” kan hierbij geen verschoning bieden, daar zij op die manier (zoals eerder reeds werd opgemerkt) de taliban als het ware naar je toe leidden. Gevraagd om welke reden je familie terugkeerde naar hun eigen huis en bijvoorbeeld niet bij jou bleven in het huis van je maternale oom kon ook je antwoord op deze kwestie allesbehalve overtuigen. Zo verklaarde je dat als de taliban een raid zou uitvoeren (op je eigen huis) en zou zien dat daar niemand is, dat zij dan naar het huis van jouw maternale oom zouden komen (CGVS p.20). Dat je familie terug naar hun eigen huis keerde om te vermijden dat de taliban jou zou komen zoeken in het huis van je maternale oom, maar je tegelijkertijd wel meermaals kwam bezoeken in het huis van deze oom, slaat werkelijk nergens op.”*

Met zijn betoog in het verzoekschrift dat hij in ieder geval niet thuis ging blijven en dat het logisch is dat zijn ouders wensten dat hij zich bij een familielid verborg en niet bij een onbekende verklaart verzoeker nog niet dat zijn vader hem naar het huis van zijn oom vergezelde en dat zijn vader, moeder, broers en zussen hem daar meermaals kwamen bezoeken. Dat de taliban de activiteiten van iedereen niet kunnen controleren en dus de bezoeken van zijn familieleden zeker ook niet doet voorts geen afbreuk aan het enorme risico dat deze niet noodzakelijke bezoeken desalniettemin inhielden. Bovendien is het gezien het gevaar dat hij stelde te lopen zelfs zonder deze bezoeken alles behalve logisch dat verzoeker zich op tien minuten wandelafstand van zijn eigen woonst schuil hield voor de taliban. De Raad neemt de hierboven aangehaalde motieven dan ook zonder meer over.

Verder motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog als volgt:

*“Bovendien deed de taliban helemaal geen raid gedurende deze drie dagen dat je bij je oom verbleef (CGVS p.20), hetgeen de bewering dat zij op zoek waren naar jou verder ondermijnt. Dat ze je familie in die periode wel nog benaderd zou hebben (CGVS p.20) kan evenmin aangenomen worden. Zo zei je dat de taliban jouw vader lastig viel wanneer hij aan het werken was op zijn grond in het dorp en dat ze hierbij ook je jongere broer sloegen, iets wat je vernomen zou hebben toen je bij je oom verbleef (CGVS p.20-21). Indien de taliban echter werkelijk op zoek was naar jou, is het bijzonder onaannemelijk dat ze louter je vader benaderden op zijn gronden en noch je eigen huis noch het huis van je oom doorzochten. Gevraagd of je familie nog problemen kende na je vertrek, zijn ook je antwoorden in deze context noemenswaardig inconsistent. Zo stelde je enerzijds dat je familie je geen informatie geeft en je enkel zegt “wij zijn goed”, en het je ook niet zouden zeggen als er iets gebeurt (CGVS p.26). Meteen hierna beweerde je echter dat de taliban na jouw vertrek een raid op jouw huis deden, en zelfs niet één raid maar twee of drie (CGVS p.26-27). Daarbij doet ook de inhoud van deze verklaring verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielmotieven. Het is immers niet alleen onbegrijpelijk maar ook onwaarschijnlijk dat de taliban verschillende dagen zou wachten om een dergelijke raid uit te voeren indien ze werkelijk op zoek waren naar jou, en dat ze dit verschillende maanden later (meer bepaald toen jij reeds in België was) vervolgens nog één of twee keren zouden herhalen (CGVS p.27).”*

Verzoeker meent dat het zijn familie niet kan worden verweten dat zij nu wensen dat hij zich over hen geen zorgen meer maakt en zijn leven rustig in Europa kan leiden. Nochtans is het met het oog op zijn asielaanvraag van belang dat zij hem op de hoogte houden van het actuele gevaar dat zij en hij zouden lopen en van hun actuele problemen. Dat zij hem kort na zijn vertrek wel op de hoogte zouden houden

van *raids* die de taliban op hen pleegden, maar thans geen informatie meer zouden verstrekken en enkel zouden zeggen dat het goed met hen gaat, is in het licht hiervan maar weinig aannemelijk. Bovendien weerlegt verzoeker met dit betoog de vaststelling dat hij inconsistente verklaringen aflegde over de problemen die zijn familie na zijn vertrek nog zou hebben gekend niet. Door voorts nog te stellen dat de taliban in 2021 nog steeds naar hem op zoek waren en dat dat de reden is waarom zij nog meerdere keren naar zijn huis gekomen zijn, werpt verzoeker geen ander licht op de overweging in de bestreden beslissing dat het onaannemelijk is dat de taliban gedurende de drie dagen dat hij bij zijn oom verbleef louter zijn vader benaderden op zijn gronden en noch zijn eigen huis, noch het huis van zijn oom doorzochten.

Ook om de volgende redenen worden vraagtekens geplaatst bij de problemen van verzoeker en zijn familie met de taliban:

*“Daarbij kan nog opgemerkt worden dat je aangaf dat je paternale tante in de stad Jalalabad leeft (CGVS p.12), waardoor het minstens vreemd is dat zowel jij als je familie niet naar haar huis zijn gevlucht, al was het maar tijdelijk. Je problemen en vertrek dateren immers van voor de algemene machtsovername door de taliban die plaatsvond in augustus 2021 (CGVS p.4). Je situeerde ze meer bepaald in de maand hout, oftewel maart 2021, een periode waarin steden zoals Jalalabad nog steeds als toevluchtsoord werden gebruikt voor degenen met ernstige problemen of vrees voor hun leven in hun eigen regio van herkomst.”*

Verzoeker herhaalt dat het niet onlogisch is dat zijn ouders ervoor kozen om hem bij zijn maternale oom te zetten in plaats van bij een ander familielid nu hij daar maar drie dagen verborgen gebleven is en er blijkbaar nog geen concreet plan was om hem naar het buitenland te sturen. Ook acht hij Jalalabad *“veel te ver indien er nog geen concreet plan was”*. De Raad wijst er andermaal op dat het, gezien het gevaar dat verzoeker stelde te lopen, alles behalve logisch is dat hij zich op slechts tien minuten wandelafstand van zijn eigen woonst schuil hield voor de taliban en dat zijn familie hem daar nog verschillende keren kwam bezoeken. Dit geldt eens te meer nu er voor hem bij zijn tante in Jalalabad een geschiktere onderduikplaats was. Ook deze motieven van de bestreden beslissing blijven bijgevolg overeind.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

*“Daarbij verklaarde je dat je broers heden gewoon naar de Koranles in de moskee gaan (CGVS p.12), hetgeen evenzeer vraagtekens plaatst naast de problemen van jouw familie met de taliban. Je oudste broer is immers reeds veertien jaar oud (CGVS p.12) en zou net als jij vervolgd kunnen worden, hetgeen echter kennelijk vreemd genoeg niet aan de orde is.”*

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gewezen op de volgende tegenstrijdigheden en omissie in verzoekers opeenvolgende verklaringen:

*“Tot slot kan nog opgemerkt worden dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen dat je broer ongeveer drie maanden voor je vertrek ontvoerd werd door de taliban (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d.13.05.2022 vraag 3.5), en niet drie dagen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde je dat je hoofd in die tijd helemaal niet werkte en dat je moe, uitgeput en nerveus was (CGVS p.27), hetgeen echter niet kan overtuigen. Daarenboven sprak je destijds over meerdere talibanstrijders die destijds bij je thuis langskwamen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d.13.05.2022 vraag 3.5), en niet één talibanstrijder die je moeder buiten op een motorfiets benaderde. Ook zei je destijds dat deze talibanstrijders, toen ze bij je thuis langskwamen, eisten dat je hen zou vervoegen (zie vragenlijst CGVS), terwijl je aan het CGVS dan weer duidelijk liet verstaan dat de talibanstrijder die je moeder benaderde niets over jou zei en enkel in de brieven vermeld werd dat jij hen moest vervoegen (CGVS p.22). Verder sprak je bij de DVZ slechts over één dreigbrief (zie vragenlijst CGVS) en niet over twee brieven zoals heden (zie supra), en verklaarde je er dat je de dag na ontvangst van deze brief Afghanistan reeds verliet (zie vragenlijst CGVS) en niet pas drie dagen later (zie supra). Dergelijke inconsistenties kunnen de bedrieglijkheid van je asielmotieven alleen maar bevestigen, net zoals de vaststelling dat je op het ogenblik van het indienen van je verzoek om internationale bescherming helemaal niet vermeldde dat jij zelf bedreigd of gevisieerd werd door de taliban. Je gaf destijds immers aan dat je oudere broer voor de lokale politie werkte, vermist raakte en verschillende bedreigingen van de taliban kreeg (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling of NBMV d.d.21.06.2021 p.3), maar zei helemaal niets over je eigen problemen met de taliban en de dreigbrieven die je zou gekregen hebben. Integendeel, je stelde dat je vader heel oud is en dat je naar*

*hier gestuurd bent om geld te verdienen en "omdat iedereen bedreigd werd" (zie Fiche NBMV p.3), hetgeen dan weer niet blijkt uit je huidige verklaringen. Bovendien liet je bij het invullen van deze fiche optekenen dat je broer M. I. (...) destijds reeds sinds twee jaar vermist was (zie Fiche NBMV p.2), terwijl je reis van Afghanistan naar België slechts vier maanden duurde (zie Fiche NBMV p.3, CGVS p.25). Bijgevolg zou je broer niet pas sinds drie dagen voor je vertrek maar reeds veel langer vermist zijn, wat wederom bevestigt dat dit niet de werkelijke aanleiding voor jouw vertrek was en de ongeloofwaardigheid van je asielrelaas nogmaals bevestigt."*

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het minimaliseren van deze argumenten, zonder evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissie, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt en bovendien bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

*"Eerst en vooral betreffen het allen kopieën of foto's waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Ten tweede kunnen de taskara's of Afghaanse identiteitsbewijzen van jezelf en je familie hooguit je Afghaanse nationaliteit, identiteit en eventuele regio van herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Voorts kunnen de badge of werkkaart van de lokale politie en de foto's van je broer (in uniform) tijdens zijn werk louter de tewerkstelling van deze persoon ondersteunen, maar vormen zij evenmin bewijs voor de door jou verklaarde problemen met de taliban. Daarbij dient wat betreft de badge of werkkaart van je broer en de brieven van de taliban te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van authentieke worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. De twee foto's van jezelf samen met je broers hebben verder eveneens weinig meerwaarde. Het voorleggen van foto's met en/of documenten van bepaalde personen kan immers wel een indicatie geven van een zekere kennis of relatie, maar kan een exacte familieband nooit volledig aantonen."*

Door er in zijn verzoekschrift slechts op te wijzen dat het zeer moeilijk is voor families in Afghanistan om originele documenten door te sturen naar België en dat hij zijn best heeft gedaan om de nodige papieren op het onderhoud te brengen, doet verzoeker geen afbreuk aan deze concrete motieven. Waar verzoeker nog stelt dat hij *"meerdere documenten gebracht heeft, die zijn familieband met zijn broer kunnen bewijzen"*, wijst de Raad nog op het volgende pertinente motief van de bestreden beslissing:

*"Wat je eigen situatie betreft kan nog worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een mogelijks familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken."*

Daargelaten de vraag of *in casu* kan worden aangenomen dat verzoeker familie is van iemand die bij de lokale politie werkte, toont hij, gelet op al het voorgaande niet aan dat hij omwille van dit loutere gegeven een nood heeft aan internationale bescherming. De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt, werpt hier geen ander licht op. Hoewel uit deze informatie blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, kan hieruit niet worden afgeleid dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle familieleden van personen die vroeger tot de ANSF behoorden het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker zijn problemen met en vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn broer niet

aannemelijk maakt. Waar verzoeker nog stelt dat de taliban zijn familie na zijn vertrek niet met rust laten, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hij zelf tegenspreekt waar hij in zijn verzoekschrift oppert dat hij duidelijk heeft aangegeven dat zijn familie hem nu, in 2023, zegt dat ze het goed hebben.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen met de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer bij de Afghaanse lokale politie.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker tevens zijn vrees om als verwesterd te worden beschouwd omwille van zijn verblijf sinds juni 2021 in België en het feit dat hij Afghanistan op jonge leeftijd (14 jaar) heeft verlaten.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit laatste betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).



De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een geponde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat het CGVS zelfs niet de moeite heeft gedaan om hem te ondervragen over zijn leven in België terwijl hij zich hier volledig geïntegreerd voelt. De Raad stelt vast dat de *protection officer* van het CGVS aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker gevraagd heeft of er naast de dingen die hij al vertelde nog andere redenen zijn waarom hij niet zou kunnen of willen terugkeren naar Afghanistan, of er nog iets is dat hij nog zou willen zeggen of toevoegen en of er andere zaken zijn die hij nog zou willen zeggen en dat ook zijn voogd en advocaat nog de kans werd geboden om iets toe te voegen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27-28). Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het is niet aan de *protection officer* van het CGVS om het gehoor te sturen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van zijn verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid ook in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en hierover via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij gebruik heeft gemaakt.

Voorts wijst de Raad nog op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

*“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.*

*Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief*

*ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.*

*Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot bijna 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar de Koranles te zijn gegaan in Afghanistan en samen met uw vader aan landbouw gedaan te hebben (CGVS p.6). U bent in regelmatig contact met uw naaste familie (CGVS p.7) die nog steeds in hetzelfde huis in uw dorp woont (CGVS p.5). Ook uw grootouders, ooms en tantes leven nog in de regio (CGVS p.12-13). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."*

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij sinds juni 2021 in België verblijft, doch uit de loutere omstandigheid dat hij twee en een half jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker betoogt ook dat zijn ontwikkeling en identiteit nu beïnvloed zijn door zijn leven in België en dat hij nu sinds twee jaar in België leeft en er lessen volgt, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook kan uit het loutere gegeven dat verzoeker in België naar school gaat niet blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Ondanks het feit dat hij op jonge leeftijd (14 jaar) Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in Europa en België doorbracht, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die ongeveer twee en een half jaar in België is, zijn vormende jaren voor een groot deel in Afghanistan heeft gehad, er naar de Koranles is gegaan en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer bij de Afghaanse lokale politie en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

*"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)"*.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

*“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”*

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in

combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het

EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische

acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetary Fund en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineensstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de Taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineensstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de Taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de Taliban uit vrees om overtredingen



tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan

bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn herkomst uit het district Khewa in de provincie Nangarhar niet wordt betwist en dat de situatie in deze provincie op meerdere aspecten problematisch is. Met dit betoog toont hij evenwel niet aan dat hij *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”* bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. De Raad herinnert er bovendien aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest *“M’bodj”* betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling *“die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden”* het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest *“M’bodj” in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”*, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot

de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen

enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoeken, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de

nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Door algemene informatie – die overeenstemt met de voorgaande analyse – aan te halen en te verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken dat bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar enkele arresten van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van

verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN